

DOS POETES TXECS: JAROSLAV SEIFERT
I VLADIMÍR HOLAN

Versions de Jaume Creus

VLADIMÍR HOLAN

MI LASCIO

Dočetl jsem se dnes v noci ve hvězdářské knížce,
že jisté hvězdy jsou ty nejstarší
a blízké vyhasnutí... Vděčný oné zvěsti,
otevřel jsem okno
a hledal hvězdu nejmladší... Ale spatřil jsem
jen mraky, když tu něčí mrzký smích
(podobný meluzíně v komíně krematoria)
Nutil mne nalézt
Hvězdu v prostoru mezihvězdném,
a to zrovna, když začínalo svítat...

Ó lásko, jak milovat a nezoufat si,
Jak býti zoufalý a moudrý zároveň?

MI LASCIO

He llegit aquesta nit en un llibret d'astronomia
que les estrelles roges són les més velles
i pròximes a l'extinció... Agraït per la notícia,
he obert la finestra
i he buscat l'estrella més jove... Però divisava
només núvols, quan un riure abominable
(semblant a l'udol del vent a la xemeneia del crematori)
m'ha obligat a fixar-me
en una estrella de l'espai interestel·lar
i això tot just quan començava a clarejar...

Oh, amor, com estimar i no desesperar-se,
com estar desesperat i tenir seny alhora?

ZMRTVÝCHVSTÁNÍ

Stanislavu Zedníčkovi

Že po tomto životě zde mělo by nás jednou vzbudit
Údésné ječení trub a polnic?
Odpust', Bože, ale utěšuju se,
Že počátek a vzkříšení všech nás nebožtíků
bude ohlášen tím, že prostě zakokrhá kohout...

To potom zůstaneme ještě chvíli ležet...
První, kdovztane,
bude maminka... Uslyšíme ji,
jak tihounce rozdělává oheň,
jak tihounce staví na plotnu vodu
a útulně bere z almárky kávovy mlýnek.
Budeme zase doma.

RESURRECCIÓ

a Stanislav Zedníčkov

Que després d'aquesta vida ens hàgim de despertar un dia
al paorós estrèpit de trompetes i clarins?
Perdona, Déu, però em consola pensar
que l'inici de la resurrecció de tots nosaltres, els difunts,
serà anunciat pel simple cant del gall...

Després ens quedarem encara un moment ajaguts...
La primera que s'alçarà
serà la mare... La sentirem
encendre el foc en silenci,
posar en silenci l'aigua a bullir
i agafar plàcidament de l'armari el molinet de cafè.
Serem de nou a casa.

TROUFALOST

Památce Jakuba Demla

Toužil jsi už dávno napsat báseň
tak prostou a průzračnou, že by byla neviditelná,
nikomu na obtíž zde, ale možná čtená
andělem!... A přemýšlel jsi často,
o čem by taková báseň měla zpívat,
i když cítíš, že o čemkoli,
jenomže tak prostě a průzračně,
že by musila být neviditelná...

TEMERITAT

En memòria de Jakub Deml

Anhelaves des de fa temps escriure una poesia
tan simple i clara que esdevingués invisible,
cap càrrega per a ningú, que la pogués llegir
un àngel!... I has meditat moltes vegades
sobre què hauria de cantar una poesia així,
tot i intuir que pot ser qualsevol cosa,
sempre que sigui de manera tan simple i clara
que esdevingui invisible...

JAROSLAV SEIFERT

Jen jednou jsem spatřil
slunce tak krvavé.

A pak již nikdy.

Zlověstně padalo k obzoru
a zdálo se,
že někdo rozkopl dveře pekla.
Ptal jsem se na hvězdárně
a vim už proč.

Peklo známe, je všude
a chodí po dvou.

Ale ráj?

Možná že ráj není nic jiného
než úsměv,
na který jsme dlouho čekali,
a ústa,
která zašeptají naše jméno.
A pak ta krátká závratná chvíle,
kdy smíme rychle zapomenout
na to peklo.

Només una vegada he contemplat
un sol tan sangonós.

I després mai més.

Sinistre, s'enfonsava a l'horitzó
i feia tot l'efecte
que algú hagués badat la porta de l'infern.

Ho vaig preguntar a l'observatori

I ja en sé el perquè.

L'infern, el coneixem, és per tot arreu

i camina sobre dues cames.

Però i el paradís?

Pot ser que el paradís no sigui

sinó un somriure

llargament esperat

i uns llavis

que murmuren el nostre nom.

I a més, aquest breu moment vertiginós
en què ens és permès oblidar ràpidament
aquell infern.

PÍSEŇ Z MEŽIHRÝ

Kdyby se mě někdo zeptal,
co je báseň,
na pár vteřin bych byl v rozpacích.
A tak dobře to vím!

Čítával jsem znovu mrtvé básníky
a čas od času
svítily mi jejich verše na cestu
jako plamen ve tmě.

Život nechodí však po špičkách,
někdy námi lomcuje
a dupe.

Často tápal jsem po lásce
jako ten, kdo ztratil zrak
a na větvích jabloňových stromů
hledá oblošť plodů, po nichž touží
jeho dlaň.

A znám verše
mocné jako zaklínadlo pekel,
které vyvrátí i brány ráje z pantů.
Šeptal jsem je překvapeným očím.

Jak by nepozvedly slabé ruce
uzavírající strachem
náruč lásky!

Kdyby se však někdo zeptal mé ženy,
co je láska,
dala by se asi do pláče.

CANÇÓ A L'INTERMEDI

Si algú em preguntés
què és un poema,
em quedaria confús uns instants.
Però si ho sé molt bé!

He rellegit tot de poetes morts
i de tant en tant
els seus versos m'han il·luminat el camí
com flama en la foscor.

La vida, però, no camina de puntetes,
de vegades ens sacseja
i trepitja.

Sovint he anat a les palpentres rere l'amor
com aquell que ha perdut la vista
i per les branques dels pomers
cerca la rodonesa dels fruits que anhela
el seu palmell.

I conec versos potents
com un conjur de l'infern,
que farien caure fins les portes del paradís.
Els he murmurats a ulls sorpresos.

Com no han d'alçar les febles mans
que per por mantenen tancats
els braços a l'amor!

Si algú, però, preguntés a la meva dona
què és l'amor,
podria ser que es posés a plorar.

Toužil jsem po cizích městech
v neznámých barevných krajích
i na pokraji pouště.

Už se mi rychle vzdalují
jako hvězdy ve starých tmách.

V katedrálách je zima
a úsměv žen
už je mi vzácný, cizí, daleký
jako květy pralesa.

Jen touha zůstala, abych nebyl tak sám,
a zvědavost.

Obě pak denně se mě vyptávají.

Naštěstí ženy u nás nenosí

Závoj až po kotníky.

Však neodbytný čas už dotírá
a násilím vede mě jinam.

Sbohem. V životě jsem nic nezradil.

Tím jsem si jist
a můžete mi věřit.

Však nejkrásnější ze všech bohů
je Laska.

Em delia per llunyanes ciutats
en desconeguts paratges de colors
al límit del desert i tot.

Ja m'abandonen amb rapidesa
com estels en antigues tenebres.

Fa fred a les catedrals
i el somriure de les dones
ja em resulta rar, aliè, llunyà,
com les flors de la selva tropical.

Només resta l'anhel de no estar sol,
i la curiositat.

Ambdós m'interroguen cada dia.
Afortunadament, les dones d'aquí no porten
un vel fins als turmells.

El temps, inapel·lable, ja m'assetja, però,
i se m'emporta a un altre lloc per força.

Adéu. No he traït res a la vida.

N'estic segur
i em podeu ben creure.

Però el més bell de tots els déus
és l'Amor.

Jaume Creus (Barcelona, 1950) Escriptor i traductor. Té publicats set llibres de poesia, dels quals destaquen *El lent creixement dels coralls* (Quaderns Crema), *Eros d'encesca fletxa* (Premi Vicent Andrés Estellés del 1994), *Poemari de Bòsnia* (Proa) o *Llibre dels bons amors* (Edicions de 1984). Ha traduït més d'un centenar d'òperes per al G. T. del Liceu i pel·lícules per a TV3. Quant a la traducció literària, també extensa, cal remarcar la *Poesia completa* d'Anna Akhmàtova i la de Mandelstam, al costat de versions de Puixkin, Seifert, Holan i Holub. I novel·les de Pasolini, Verne, Tolstoi, Bulgàkov, Dostoievski, Joseph Roth, i darrerament les dues novel·les més famoses de Jiri Weil: *Mendelssohn és a la teulada* i *Viure amb una estrella*.

Els articles d'aquest número 4 de la revista *Veus baixes*,
publicats al maig de 2017,
amb ISSN 2254-5336,
es publiquen amb llicència Creative Commons:
se n'autoritza la reproducció sempre que se'n citi l'autor,
que sigui sense propòsits comercials
i que no se'n facin elaboracions derivades

